

Mont Blanc vidék

Mélyen az alagútban, ahogy felszikkázott az első csúcs, csillagokat szórva, azt hittem, eltévedtünk. Hát mégis a járművet alaposan próbára tevő, de titkon vágyott gerincet választottuk volna? Megkíséreltem kinyújtani kezem az ablakon, megérinteni a Föld a Holddal s más égitestekkel megrakott karácsonyfa-ágait, de ujjaim csak tulajdon leheletem dérbe fagyott függőit, porladó gömbjét érintették.

Egy arc keretben, egy idegen pengésű pénzdarab. Ez is, az is ezüstszálon, az én hajszálaimon.

Melyik hull alá idő előtt, melyik csendül szóra? Meg-megbillenttem egy-egy függő világkacatot.

Holmi az ágon a földön az ágy alatt
fél pár cipő egy már kinőtt pillanat
mi hol van nem tudom melyik
sarkából kerül elő reggelig

az égnek majd a Nap
mikor az éjsötétből kiszakad
hűlő üszkét s mit hagy maga után
elteszem jó lesz valamire tán

Szunyókálásból föl-fölriadva, sikerült mégis a fölszínre keverednem. Ez hát a Mont Blanc!

Vigyek magammal legalább egy maroknyit a francia földből, egy palack bordeaux-it az óceán bíborából, rákot, kagylót, hegyvölgyet alfölddé felejtető gőzvasalót.

A busz kezdett olyanná válni, mint Sziszüphosz köve. Felkormányozva újra meg újra visszagördült. És más völgyekre más csúcsok válaszoltak. Útitársaimmal biztatni kezdtük a járművet.

Fel fel ti lombok
fel zöldkerék
ki elmarad
magamra hagy
találkozunk-e még

Az alagút-éj, persze, biztonságosabb. Eh, mit nekünk biztonság! Reggel felé kiszakítottuk körvonalainkat a derengésben. Hát nem csodás?

Holmi. Mi hol? Pillantások halmoztak halomba hegyeket, völgyeket.

Szeged

Czilczer Olga